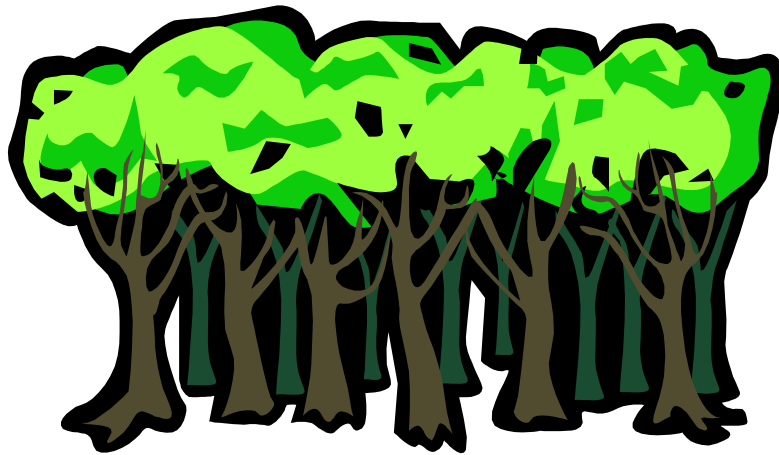

“Het woeste woud”

Of de avonturen van Wannes Wakker

Auteur: Pol Anrys (Oktober 2000)

Auteur: Pol Anrys, E. Carleerlaan 6, 3012 Wilsele 016/23.42.48
Liedjesteksten en muziek: Luc Tielens, Sergeysstraat 59, 3020 Herent 016/20.44.22

PERSONAGES

Wekker:	Lore Steenwegen
Wannes (een jongen die stottert):	Jonas Artois
Stippel (een lieveheersbeest):	Janne Pardon
Taah (een arend):	Jasmien Jossart
Sam:	Siebren Germeys
Kaat:	Yelina Vranckx
Jonas:	Toon Schouteten
Karen:	Anke Puttevils
Els:	Jasmien Steenwegen
Tine:	Dorien Merckx
Lies:	Yelte Tielens
Boom 1:	Esther Artois,
Boom 2:	Lien Artois
Boom 3:	Hanna Kempeneers
Boom 4:	Binita Pinoy
Boom 5:	Anna Robyns
Boom 6:	Astrid Vrebos
Boom 7:	Lore Vrebos
Boom 8:	Lien De Wit
Boom 9:	Lore Steenwegen
Twijgje:	Fien Degrande
Petronella (de helft van een tweekoppige piering):	Karliën Thijs
Pandora (de helft van een tweekoppige piering):	Tine Lejeune
Glov (hoofdman van de monsters):	Jef Artois
Gittom (zoon van Glov):	Jannes Van Laer
Pokmod (monster):	Sebastiaan Anrys
Mork (monster):	Frie Pardon
Girems (monster):	Toone Duerinck
Knits (monster):	Ward Robyns
Kazpap (monster):	Simon Degroef
Torp (monster):	Joeri Vranckx
Stok (monster):	Mart Duerinck
Egart (monster):	Toon Schouteten

1° scène

(De slaapkamer van Wannes Wakker. Wannes ligt te slapen en naast z'n bed staat een levensgrote wekker)

Wekker: *(met heldere vrolijke swingende stem)* Awa ba beloeba a wa beng boem..
Goeie morgeeeeeeen Wannes!
Hier zijn we weer met een kakelverse dag. Yeah man!
Komaan het is tijd om op te staan!!! Yes! Yes! Yes!

Wannes: *(Draait zich om, bromt iets onverstaanbaar en trekt de lakens weer over zijn hoofd)*

Wekker: Hey! Hey! Hey! Buddy! Zo kom je zeker te laat op school. Het is al *(kijkt op eigen buik)* acht uur. Vooruit, werp die lakens van je af en jump!
Awa ba beloeba awa beng boem!

Wannes: *(Wannes rolt traag uit z'n bed, sleurt zich tot aan de spiegel, wrijft in z'n ogen en spreekt tegen de spiegel, zorgvuldig naar de bewegingen van z'n mond kijkend)* I-i-ik-ik kan woorden zeggen. I-i-ik-ik kan toch praten als ik wil. *(Dan kijkt hij droef weg en voegt er pijnlijk aan toe)* Waarom vindt n-niemand mij l-l-leuk?

(Ineens is er gebonk op het raam en horen we een schrill, smekend stemmetje aan de buitenkant van het raam.)

Stippel: Help! Laat me er in...haast je! Als je het raam niet onmiddellijk open maakt, is het met mij gedaan!

(Wannes haast zich naar het raam, struikelt over z'n schoenen, staart door het raam, maar ziet niets.)

Stippel: Hier boven! *(ondertussen klopt Stippel hard tegen het raam terwijl zij wanhopig achterom kijkt)*

(Wannes probeert met alle macht het raam open te krijgen, terwijl Stippel bang naar beneden komt. Plots komt onder een enorm gekrijs, Taah aangesneld. Net voor Taah, Stippel kan grijpen krijgt Wannes het raam open en glipt Stippel naar binnen. Taah gooit zich op het raam en door de slag barst het glas over z'n volledige lengte. Wannes krijgt het raam niet volledig dicht en Taah wringt zich langzaam naar binnen)

Wannes: *(spartelt wanhopig tegen, terwijl hij in paniek naar Stippel roept)*
W-w-wat nu???

Stippel: *(Terwijl hij bang onder Wannes' dekens kruipt)* Excuseert u mij, jongeheer."

- Wannes: (probeert uit alle macht het raam weer dicht te krijgen) I-i-ik-ik kan dit niet mijn hele leven blijven volhouden!
- (Stippel loert van onder de dekens, ziet de resten van Wannes' eten van de avond voordien en wijst hevig op en neer wippend naar het pepervaatje dat er bij staat. Wannes probeert er met één hand bij te komen terwijl hij met de andere hand het raam probeert dicht te houden. Woest wringend slaagt Taah er nu in om haar hoofd naar binnen te werken. Wannes trekt nu met zijn voet het tafeltje dichterbij, graait in één snelle beweging het pepervaatje beet en strooit volop peper over het hoofd van Taah)*
- Taah: AhAhAh...tsjoe!!! *(Taah niest met zo een kracht dat het raam davert. Met een scherpe schreeuw vlucht ze krijsend weg, terwijl Wannes vlug het raam sluit.)*
- Stippel: Gezondheid! *(ondertussen kruipt zij van onder de dekens uit)*
- Wannes: *(staart Stippel onthutst aan)* W-wa-wat was dat?
- Stippel: *(strijkt haar kleren in de plooi en antwoordt met een stem vol ontzag)* Men noemt haar Taah, heerser over het woeste woud!
- Wannes: *(terwijl een koude angstrilling over z'n rug kruipt)* H-he-het woeste w-woud?? W-waarom zat zij ze je achterna?
- Stippel: Laat mij proberen om u dit uit te leggen jongeman. *(Stippel begint verwoed in haar gestippelde handtas te zoeken en haalt er vanalles uit, een veer uit een oude matras, een blauwe nylonkous, een tube tandpasta,...)* Ah, hier is het!
- Wannes: *(Komt dichterbij om goed te kunnen kijken en neemt een lang smal houten kistje aan van Stippel, waarop exotische tekens gekerfd staan en leest dan traag....)* Deze zijde bovenaan...
- Stippel: *(Neemt het kistje terug, houdt ze voorzichtig omhoog in het licht en gniffelt)* Ik heb nog niet kunnen uitpluizen hoe dit ding werkt, maar het moet iets heel krachtig zijn. Taah was erg van streek toen ze merkte dat ik het had. *(vraagt met een koninklijke buiging)* En aan wie heb ik mijn leven te danken, jongeman?
- Wannes: *(Schuifelt zenuwachtig met zijn voeten en mompelt zacht)* M-mij-mijn naam is W-W-Wannes. En wie ben jij?
- Stippel: Wel, ik ben mevrouw Stippel. Ik ben afkomstig van een lange en voorname stam van torachtigen.
- Wannes: *(Niet-begrijpend)* Kevers??

- Wekker: (*Wannes lacht nerveus waardoor de wekker, die was ingedommeld weer wakker schiet*) Wat! Ben jij nog steeds hier? Jij moest allang op school zijn
- Wannes: Oh-oh! (*terwijl hij zich naar de slaapkamerdeur spoedt, tot Stippel*) I-ik-ik ben te laat voor school. Maar i-ik heb helemaal geen zin om te gaan.
- Stippel: (*Tot bij Wannes*) Wat vindt je ervan als we daar weer afspreken? Ik heb nog enkele dingen te regelen, maar ik zou daar kunnen langskomen zo gauw ik klaar ben.
- Wannes: M-maar je weet n-n-niet eens waar mijn school is!
- Stippel: (*Graait in haar handtas, zet een geruite pet op en heeft een vergrootglas in haar hand*) Heel eenvoudig, mijn beste Wannes. Ik zal je wel vinden. Lieveheersbeesten zijn uitstekende detectives. (*opent de slaapkamerdeur en glipt weg*)
- Wannes: (*Verzamelt traag z'n schoolboeken, ziet dan het mysterieuze kistje en roept Stippel achterna*) J-je bent nog iets vergeten!
(*Wannes neemt het kistje op, maar het trilt opeens als hij het vast neemt*) Oei! Hoe kan dat nu? (*vlug steekt hij het kistje nu in zijn zak*)
- Wekker: (*Wannes sluit z'n boekentas en wil snel z'n slaapkamer uit*) Vergeet je boterhammen niet!
- Wannes: (*Tegen zichzelf*) Oh-oh! (*tegen wekker*) Bedankt! (*en dan weg*)

2° scène

- Wannes: *(komt de straat op gestapt en ziet in de verte Sam aankomen.)* O nee!
(Omdat Sam hem altijd pest met z'n stotteren, verstopt hij zich achter een struik)
- Sam: *(Heeft Wannes al opgemerkt)* Hmm, ik vraag mij af waar Wannes ergens uithangt; *(terwijl hij doet alsof hij hem aan het zoeken is, zegt hij schamper)* Hij is waarschijnlijk de weg weer kwijt!
- Wannes: *(kruipt verveeld van achter de struik te voorschijn en kijkt vluchtig omhoog in de hoop mevrouw Stippel te zien)*
- Sam: Zoek je iets? Een ruimteschip of zoiets om te ontsnappen? *(lacht met zijn eigen grap)*
- Wannes: *(Is Sam's gepest beu en wil reageren)* W-wi-wil... *(maar voelt het kistje in z'n zak trillen. Verbaasd haalt hij het te voorschijn. De eigenaardige letters op de zijkant van het kistje lichten helder op.)*
- Sam: Hola een cadeautje voor mij! *(Sam grijpt het kistje uit Wannes' handen, maar krijgt van het kistje een hevige prikkeling door z'n hand)* Ai! Stop! Je doet me pijn! *(laat het kistje vallen)*
- Wannes: *(terwijl hij het kistje opraapt)* J-je-je maakt het stuk!
- Sam: *(met een angstige blik)* Hoe deed je dat?
- Wannes: *(Begrijpt het zelf niet, maar voelt dat hij voor één keer de bovenhand heeft op Sam)* D-dat vertel ik je niet, m-maar als je....

(Voor Wannes kan uitpraten komt Kaat, het vriendinnetje van Sam, en een aantal klasgenoten van Wannes en Sam aangelopen. Ze gaan allen tot bij Sam en gaan dan basketten. Na enkele ogenblikken staat Wannes helemaal alleen en gaat droevig zitten)
- Sam: *(Gaat met Kaat tot aan de rand van een woud. Op een houten bord staat: "GEVAAR! OPGEPAST! NIET BETREDEN! VERBODEN TERREIN!")*
(Huiverend tegen Kaat) Wie hier ooit ingaat, zie je nooit meer terug.
- Kaat: *(Bang)* Zoiets durft niemand!
- Sam: Ik weet wat! Ik zal Wannes eens goed bang maken. Als ik nu eens doe alsof ik deze griezelige plek wil ingaan en dan vraag of hij met mij wil meegaan?
- Kaat: Hij zal wel niet durven. En dan kunnen we hem daar de hele dag mee plagen!

Sam: Ja, dan zeggen we waar iedereen bij is dat hij een schrikkepiet is!

Kaat: Een mietje!

Sam: Een bangerik!

Kaat: Een zwakkeling! *(Kaat en Sam lachen luidop)*

Els: *(gooit de basketbal richting woud)* Stop'm!

Sam: *(Stopt de bal met veel gemak)* Hebbes!

Tine: *(met een hoog stemmetje)* Gooi de bal niet naar Wannes! Hij speelt basketbal als een kip! *(imiteert kip! Tok-tok-tok-tooooo!!!)*

Jonas: He-he-hij is een stu-stu-stumper en een sto-to-stotteraar en hij zou de bal toch nooit kunnen stoppen.

Karen: *(Duikt plots achter Wannes op, tikt op z'n schouder, en loopt weer vlug weg)*
Gefopt!

Els: Raak hem toch niet aan! Mijn moeder heeft mij verboden om Wannes aan te raken.

Tine: Ja, hij is besmettelijk *(lachend gaat de groep van Wannes weg en gaat wat verderop spelen)*

Wannes: *(Laat droevig z'n hoofd tussen zijn schouders zakken en begint te snikken)*
Nu weet ik waarom ik de school zo haat...

Stotterblues

Had ik maar niet die stomme stotTERS,
die woorden, klevend in mijn mond.
Geloof me, er bestaat niks rotTERS.
Nog liever zweren op mijn kont.

Had ik maar een grote bek,
waarachter ik mij kon verstoppen.
Zomaar wat kletsen uit mijn nek.
Overal binnen zonder kloppen.

Als ik maar niets meer hoef te zeggen.
Zwijgen als mijn handelsmerk.
Geen contacten hoeven leggen:
Hier is de stilte aan het werk.

Dat stomme stotteren.

Had ik maar wat meer vertrouwen,
Een beetje meer geloof in mezelf.
Een kerel waar je op kan bouwen,
Dan ging mijn spreken wel vanzelf.

Had ik maar een leuke smoel,
Één waarvoor de meisjes vallen.
Had ik maar een goed gevoel.
Moet altijd ik de boel verknallen?

En stond ik maar niet steeds alleen,
Met duizend woorden die niet komen.
Vertellen, hinkend op één been.
Man, wat sta je weer te dromen!

Dat stomme stotteren.

Ze zeggen: "Let eens op je adem!"
of, "Waarom praat je toch zo snel?"
"Je moet niet altijd zo nerveus zijn!"
"als je nadenkt lukt het wel."

Waarom moet ik mijn mond steeds houden,
als ik zo veel te zeggen heb.
Heel veel woorden, heel veel spanning,
Als je niet zwijgt, krijg je een mep.

Vooraf niet in de ogen kijken.
"Praat met je handen in je nek."
Ja, iedereen heeft wel een antwoord.
Als ze niet zwijgen wordt ik gek!

Lies: *(komt naderbij en legt haar hand op z'n schouder)* Laat je toch niet doen! Ik raak je aan en ik ben helemaal niet besmet.

Wannes: *(Draait zich verrast om en staart verbaasd een meisje aan dat hij helemaal niet kent)*

Lies: Hoi, ik ben nieuw hier. We zijn hier net komen wonen. Mijn naam is Lies en hoe heet jij?

Wannes: *(Versteent. Hij wil wel met haar praten, maar heeft schrik om te stotteren en staat daar maar zonder iets te zeggen.)*

Lies: *(Glimlacht vriendelijk naar hem en dringt aan)* Wat is er aan de hand? Zit je tong vast?

Wannes: *(maakt bewegingen met de mond, maar krijgt er geen klank uit en wordt dan gered door Stippel)*

Stippel: *(Zij draagt een pet en een trainingspak. Haar voornaam accent is verdwenen en zij spreekt nu met een stoere “coach-stem”)* Kan ik je helpen? *(Ze slaat met haar rechtervuist in haar linkerhandpalm)*

Wannes: M-me-mevrouw Stippel! Ik was zo ongerust. I-i-ik dacht dat er iets ergs met je gebeurd was. *(Plots schrikt hij, beseffend dat hij gesproken heeft. Hij kijkt bang Lies aan)*

Stippel: *(Tegen Lies)* Noem me maar gewoon Stippel

Lies: Hallo Stippel! *(aangenaam verrast door het eigenaardige lieveheersbeest)*

Stippel: *(kijkt weer naar Wannes)* Je hebt een charmante vriendin.

Lies *(tegen Wannes)* Maar hoe heet jij nu eigenlijk?

Wannes: W-w-...w-wa-wa-Wannes *(Hij doet vlug z'n ogen dicht, bang dat Lies in een onbedaarlijke lachbui zou uitbarsten)*

Lies: *(Heel gewoon)* Stotter jij?

Stippel: *(Wannes doet zijn ogen wijd open en bekijkt Stippel)* Je moet mij niet bekijken!

Wannes: *(Verlegen tot Lies)* He-he-heb je het gemerkt? I-i-ik probeer het altijd te verstoppen, maar...

Lies: Heb je al eens geprobeerd om het niet weg te stoppen?

Wannes: N-nee, i-ik probeer gewoon niets te zeggen, want als ik mijn mond open doe, luistert er toch niemand.

Stippel: Hoe zou ik kunnen weten dat jij zoveel leuke dingen te vertellen hebt, als je het niet eens probeert? *(tik met zijn wijsvinger op Wannes' voorhoofd)*

Wannes: Jij hebt makkelijk praten.

Stippel: *(Giechelt)* Dit leek anders toch niet zó moeilijk om uit te spreken.

Lies: Ik wil gewoon vrienden zijn. Het kan me niet schelen of je nu stottert of niet. *(ze glimlacht warm naar Wannes, wat hem duidelijk deugd doet)*

Sam: *(Tegen Kaat, nadat zijn aandacht op het gesprek tussen Wannes en zijn vrienden is gevallen)* Dit is het moment. Nu kan ik hem écht voor joker zetten, waar iedereen bij staat. *(gaat richting Wannes)*

Hé, Wannes, kom eens hier. Laten we samen het Woeste woud ingaan.
Kom!

Wannes: *(Het spel van de andere kinderen valt plots stil. Iedereen kijkt naar Wannes, die wel drie keer opnieuw moet beginnen voor hij kan zeggen)* I-i-ik-ik denk het niet.

Els: *(Gillend)* Daar mag je helemaal niet komen!

Jonas: *(Bang)* Je kan daar helemaal niets zien. Zo donker is het in dat woud!

Tine: *(Nerveus)* Maar zij kunnen je wel zien!

Sam: *(Tegen Kaat)* Dit loopt schitterend! *(Tegen Wannes)* Ik ken een plaats waar niemand met je stotteren lacht.

Wannes: W-wa-waar is dat dan? *(geïnteresseerd maar toch bang)*

Sam: Hierin *(wijst naar het woud)* Volg me maar *(zet een grote pas in de richting van het woud)*

Wannes: Daarin? *(met bevende knieën)*

Sam: Ik ben daar al geweest. Al vaak!

Wannes *(het idee een plek te vinden waar iedereen naar hem zou luisteren, laat hem niet meer los)* Ve-ver-vertel me eens wat meer over die ma-magische plek.

Sam: Wel, daar is een stad, en die noemt, euh...euh vriendschapsstad! Iedereen is daar je vriend.

Wannes: E-écht? Een stad waar iedereen mij leuk zou vinden?

Sam: Je wil wel mee, niet?

Lies: Zou je hem wel geloven?

Sam *(Voelt dat Lies zijn gepest gaat verknoeien)* Je bent zo bang, dat je hele gezicht bedekt is met rode schrikvlekken! Ziet hij er niet griezelig uit?

Jonas: Ja, kijk, zijn haren staan recht omhoog!

Kaat: Hij beeft er helemaal van. *(lacht hem luidop uit)*

Els: Nu zal hij zeker niets gezegd krijgen *(Iedereen lacht luid)*

Wannes: *(Raapt al z'n moed bijeen)* I-ik-ik st-stotter misschien als ik praat, ma-maar dat wil nog nie-nie-niet zeggen dat ik een bangerik ben! *(Met een paar stevige passen gaat hij het woud in)* Kom, we zijn weg!

Sam: *(Is met verstomming geslagen. Hij is radeloos. Met schrikkerige ogen staart hij naar het woeste woud. Zijn angstig gezicht afwenden is het enige dat hij kan doen om te zorgen dat zijn vrienden niet zouden merken hoeveel schrik hij heeft)*

Stippel: Ik ga ook mee! *(Zij steekt haar handtas wat steviger onder haar vleugel)*

Lies: Ik kan jullie niet zonder mij laten vertrekken!

Tine: *(De klasgenoten van Wannes en Sam schudden hun hoofd van ongeloof en verbazing)* Kijk toch uit!

Jonas: Oh, als dit maar goed afloopt!

Els: We zien jullie op het pleintje na schooltijd. Tenminste ... als jullie het halen...

Kaat: Ik kan niet geloven dat jij dit doet, Sam. Wat ben jij moedig. En dat allemaal om Wannes te helpen. *(De rest van de groep stemt murmelend in...)*

Sam: *(Zit nu vast, want hij heeft er zichzelf ingeluisd en kan niet meer terug. Hij trilt als een riet en durft niets meer te zeggen, bang dat hij zich zou verraden. Hij gaat naar Wannes, Lies en Stippel, kijkt nog even bang om, kruipt onder de prikkeldraad en gaat zwijgend, gevolgd door de anderen het woud in)*

Tine: Sam is een echte held! Dat zou ik nooit durven.

Kaat: Ja, hij is de enige van de klas die zoiets durft. En daarom is hij ook mijn vriend.

Jonas: *(Stoer)* Pfff! Ik had dat best ook wel gedurfd hoor!

Kaat: *(Smalend)* Ja? En waarom sta je dan nog hier! Je bent een bangerik!

Els: Dat nieuwe meisje durfde anders ook wel mee. *(pruilend)* En jij bent hier toch ook nog,als je dan toch Sam's vriend bent.

Kaat: *(Weet zich niet echt te redden uit de situatie en kijkt Els vernietigend aan)*

Karen: Wie is dat meisje eigenlijk. Weet iemand hoe ze noemt?

Tine: Zij is vorige week bij ons in de straat komen wonen. Ze noemt Lies, geloof ik.

Kaat: *(Strijdlustig)* Dat ze maar niet denkt dat ze Sam van me af kan nemen, door mee in dat woud te gaan.

Tine: *(Terwijl de kinderen weg gaan)* Nu, ik vind ze allebei heel moedig!

Karen: *(Blijft even op de achtergrond staan)* En Wannes, Wannes durfde toch ook.

Anderen: Wannes???....*(Ze bekijken even meewarig Karen, die het eigenlijk wel voor Wannes heeft, maar met de groep mee heult uit schrik zelf gepest te worden, en lachen dan luidop terwijl ze verder gaan.)*

Karen: *(Karen blijft droef staan en zingt dan haar liedje)*

Hij is zo lief

Hij is zo lief
Ik ben op hem
Maar, hij is op haar.
x2

Ik lach met hem
omdat ze het niet zouden weten
Ik spot met hem,
omdat ze het niet zouden zien.

Hij is zo lief.
Ik ben op hem.
Maar, hij is op haar.
x2

Speel ik met hem,
dan wordt mij dat heel vlug verweten.
Kies ik voor hem,
dan kan ik de rest wel vergeten.

Hij is zo lief.
Ik ben op hem.
Maar, hij is op haar.
x2
Hij is op haar.

3° scène

DANS VAN DE BOMEN (*ritmische opzwevende muziek die traag begint en crescendo gaat. Als de dans eindigt, beginnen de bomen te praten met een diepe trage stem.*)

- Boom 1: Ik heb een boodschap gekregen van Taah! (*een siddering van angst gaat door het woud*)
- Boom 2: En, wat wist onze Doorluchtige Akeligheid te vertellen (*zegt dit een beetje opstandig, maar toch bang*)
- Boom 1: Er zijn drie kinderen en een Lieveheersbeest het woud binnengedrongen. Zij mogen het woud niet verlaten.
- Boom 3: Wat hebben zij dan wel misdaan?
- Boom 4: Dat Lieveheersbeest heeft iets van Taah gestolen.
- Boom 1: En zij wil dat kost wat kost terug hebben.
- Boom 5: Wat hebben die drie kinderen er mee te maken.
- Boom 4: Voor zover ik weet niets.
- Boom 6: Het is lang geleden dat ik nog kinderen heb gezien.
- Boom 7: (*Zuchtend*) Ja, vroeger kwamen hier veel kinderen spelen.
- Boom 8: (*Weemoedig*) Ja, dat was een leuke tijd, toen.
- Boom 2: (*Verbitterd*) Tot Taah en haar monsters hun intrek in ons woud namen.
- Boom 8: Sindsdien durft niemand ons woud meer in.
- Boom 3: Ik wou dat ze weer weg gingen.
- Boom 4: Ssst! Zie dat ze je horen.
- Boom 5: (*Huiverend*) Wil je meemaken wat Bombast (boom 6) gisteren heeft meegemaakt.
- Boom 6: (*Met een pijnlijke stem*) Bekijk mijn wortels eens. De tanden van Glov en zijn rotmonsters staan er nog in.

- Boom 7: *(Met haat in de stem)* En mijn zoon, Rotsvast, ben je hem al vergeten. Vorig jaar hebben ze hem omgehakt. Zomaar, omdat hij hen niet wou dienen....
- (Ondertussen huppelt heel de tijd een klein boompje tussen de andere bomen door)*
- Boom 9: Twijgje, blijf nu eens eindelijk stilstaan, zodat je kan vastgroeien op een goed plekje.
- Twijgje: Maar ik heb nog geen goed plekje gevonden, mama! Trouwens ik wil niet vastgroeien.
- Boom 9: Alle bomen moeten vastgroeien, Twijgje. En het belangrijk dat je een goede plaats vindt, waar veel zon, licht en lucht is.
- Boom 3: Zo'n plekje vindt je tegenwoordig niet meer *(bitter)*.
- Boom 8: *(Ongerust)* Het is net alsof Taah er voor zorgt dat de zon hier niet meer schijnt.
- Twijgje: *(Luid en stoer)* Als ik groot ben dan jaag ik haar weg!
- Boom 2: Ssst! Zie dat ze je hoort?
- Twijgje: Ik ben niet bang van Taah!
- Boom 9: *(Boos)* Twijgje, sta stil en zwijg!
- Boom 1: *(Verbittert)* We hebben geen andere keuze dan Taah te gehoorzamen. We staan machteloos.
- Boom 4: De eerste die dat beest of zo'n kind kan vastgrijpen, houdt het vast tot Glov en zijn monsters hier zijn. Dat zijn de orders van Taah!
- Boom 5: Stil! Ik hoor iemand komen.
- (Als de bomen terug stilstaan en zwijgen zien we de vier moedigen ergens vanuit het woud te voorschijn komen. Sam loopt als eerste, gevolgd door Lies, Wannes en Stippel. Stippel heeft nu een tropenpak met bijbehorende helm op. In haar hand heeft zij een groot kompas, dat echter wild in het rond draait. Allerlei griezelige geluiden weerklinken vanuit het woud.)*
- Stippel: *(Neemt Wannes even bij de schouder en fluistert)* Heb je mijn schat nog?
- Wannes: *(Schrikt zich eerst dood van de aanraking door Stippel en tikt dan even op zijn zak)* Hier.

- Stippel: *(Bekijkt even z'n kompas en roept dan naar Sam)* Weet jij waar we naar toe gaan?
- Sam: *(Onzeker en bang)* Dit is een binnenweg. Maar, als jij liever de weg wijst... Je doet maar... *(Wannes en Lies wisselen een korte nerveuze blik)*
- Stippel: Ik houd de flanken wel in 't oog, maatje! *(Stippel groet als een soldaat en gooit haar kompas weg.)*
- Sam: *(Ze gaan nu aarzelend verder in het woud tot plots Sam door de wortels van bombast (boom 6) bij het been wordt gegrepen)* Aii! Help, help!!
- Lies: *(Lies en Wannes haasten zich bij Sam en proberen Sam's voet los te krijgen. Plots ziet Lies iets merkwaardig)* Moet je hier zien! Hier staan allerlei rare inkervingen op die wortel.
- Sam: *(Probeert verwoed zijn voet los te rukken en schreeuwt doodsbang)* Hij verroert geen vin.
- Stippel: *(Heeft een telescoop uit haar rugzak gehaald en bestudeert nauwkeurig de wortel)* Het lijken mij eerder termietengaten. Hm...ziet er niet goed uit....
- Wannes: Het lij-lijken mij eerder t-t-tandafdrukken.
- Lies: Maar welk levend wezen zou zulke grote afdrukken achterlaten?
- Sam: *(In paniek)* Help me hier toch uit! *(Uit alle macht trekken Lies, Wannes en Stippel nu aan Sam's been en met veel moeite en onder heel wat geschreeuw van Sam krijgen ze het uiteindelijk toch los)*
Ik weet niet of ik nog kan stappen *(kreunend terwijl hij probeert recht te komen)*
- Wannes: *(Aarzelend omdat de pester nu moet geholpen worden)* K-kunnen we je helpen?
- Sam: *(Steunt even op z'n zere voet)* Auw! *(Hij schreeuwt het uit van de pijn en kijkt smekend naar Wannes en Lies die hem vlug ondersteunen)* Dank je, ik denk dat ik wat steun kan gebruiken.
- Wannes: Luister!!! *(Plots wordt het duister in het woud door een plots opkomende mist, begint het te waaien en weerklinken allerlei geluiden en geschreeuw.)*
- Taah: *(Als de mist wegtrekt zijn ze plots omsingeld door de monsters. Vanuit een boom weergalmt Taah's stem)*
GRIJP DAT LIEVEHEERSMORMEL!!!
- Wannes: *(Nu begint een gevecht in regel.)* Stippel!! *(Wannes schreeuwt het uit als Stippel wordt vastgegrepen door een monster. Lies gooit een steen naar het*

monster waardoor het Stippel moet lossen. Tijdens het gevecht valt ook plots het kistje uit Wannes' zak)

Taah: *(Ziet onmiddellijk haar schat) Eindelijk! Je bent teruggekomen naar mij, je meesteres. GRIJP DAT KISTJE!!!!*

Wannes: *(Het ene monster na het andere poogt nu het kistje te bemachtigen, maar hoe hard ze ook proberen, ze slagen er niet in het heen-en-weer springende kistje te bemachtigen. Wannes grijpt uiteindelijk het kistje vast, maar wordt door een van de monsters in z'n hand gebeten.) Auw!! (Sam pakt een aardkluit en smijt die in het oog van het monster waardoor het Wannes moet loslaten.)*

Stippel: *(Staat wild met z'n poten zwaaiend aan de ingang van een grot) Deze kant uit!!! (Radeloos duikt het viertal de grot in, gevolgd door de monsters. Maar als die ook de grot binnen willen gaan stort de ingang onder luid gedruis in.)*

Taah: *(Hulpeloos en ontgoocheld draaien de monsters rond de ingang terwijl ze bang naar boven kijken, waar Taah woedend staat te schreeuwen) Stomme lummels, je hebt ze laten ontsnappen!! (Onder dreigende muziek druipen de monsters agressief af)*

(Lies, Wannes, Sam, en Stippel komen tevoorschijn uit de uitgang van de grot op een richel. Alles is duister. Wannes probeert zich recht te trekken aan een vooruitstekend stukje rots, maar de steen breekt los en valt in het donker naar beneden. Slechts een aantal tellen later echoot een verre plons uit de duistere diepte omhoog.)

Lies: *Niemand bewegen! (Ze grabbelt Wannes' hand beet, die op zijn beurt Sam's hand zoekt. Stippel zoekt Sam's hand. Het viertal kruipt dicht tegen elkaar als een ijzige bries over hen heen waait)*

Sam: *(Begint te klappertanden) Wat moe-moeten we n-nu doen?*

Lies: *Ik dacht dat jij alles wist! (snuwt Lies hem af)*

(Plots weerklinkt een rommelend geluid en vallen rotsblokken naar beneden)

Stippel: *(Roept) Willen jullie wel eens zwijgen! Door de weerkaatsing van jullie stemgeluid vallen de rotsen naar beneden! (Uiteraard vallen opnieuw een reeks rotsblokken naar beneden) Oeps!! (verlegen, duikt Stippel weer de uitgang van de grot in.)*

Wannes: *Laten we maar beter fluisteren*

Stippel: *(Komt de grot terug uit met een mijnhelm, uitgerust met een hoofdlicht, op zijn hoofd en een mijnwerkersjasje aan. Hij kijkt de ruimte rond en gaat dan de tegenovergestelde richting uit.) Er is maar één uitweg. Volg me!*

(Het licht op Stippel's helm geeft net genoeg licht om de richel te verlichten. Hand in hand schuiven ze met de rug tegen de wand verder.)

Wannes: I-ik ben niet zeker of-of-of we hier nog levend uitgeraken...(bang)

Lies: Je moet proberen. We kunnen toch niet terug.

Stippel: *(Als ze een hoek ronden stopt Stippel plots, waardoor de drie anderen bijna vallen.)* Daar is iets recht voor ons! Kijk, daar beneden! *(Hij knipt zijn lichtje uit)*

(Achteraan beneden zien we twee openingen waar groen en paars licht uitschijnt. We zien de twee koppen van een lang wormachtig wezen)

Petronella: Elaba! we gaan best eens kijken, zusjelief. Volg me! *(wil de groene opening in)*

Pandora: Olaba! Maar het is wel langs hier. Volg me! *(wil de paarse opening in)*

Petronella: Elaba! Wil je het weer beter weten, wijsneus!

Pandora: Wijsneus? En jij dan betweter. Doe maar! Wie weet wat kom je allemaal tegen.

(Kruipen elk hun opening in en komen uit de opening tevoorschijn waar ze van elkaar schrikken en waar dan ook blijkt dat ze vast zitten)

Petronella: Zie je wel, nu moet je terug gaan.

Pandora: Ik? Jij, bedoel je!

Samen: Shit! Kruipen alletwee terug en komen dan uit 1 opening terug.

Petronella: Elaba! Zo, samen uit samen thuis!

Pandora: Ja! Maar wat komen we nu weer doen?

Petronella: Dat geluid Pandora zoetje. Het leken wel indringers.

Pandora: Olaba! Indringers? Hier? Jeetje.

Petronella: *(Met een angstige stem)* Indringers!

Pandora: Ga terug!

Petronella: Jullie zijn hier niet welkom!

(De avonturiers staan als aan de grond genageld)

Pandora: Ik heb het tegen jullie, hoor!

Lies: *(Met bevende stem)* We wilden jullie niet storen. In feite, wilden we hier helemaal niet komen.

Sam: *(Schaapachtig)* We zouden graag weg willen. Als je ons de weg toont, mevrouw euh....., hoe heette jullie ook weer?

Petronella: Harumph...! Hier uitgeraken zal niet gemakkelijk zijn!

Pandora: Harumph...! We moeten ons excuseren omdat we onszelf vergaten voor te stellen. Petronella en Pandora Piering. Ik ben Pandora, de slimste van de twee!

Petronella: En ik ben Petronella Piering. Ik ben de knapste van de twee Maar komen jullie naar beneden, dan kunnen we jullie wat beter bekijken.

(De vier klauteren voorzichtig naar beneden in het hol van de zusjes Piering.)

Wannes: A-aan-aangename k-kennismaking *(geeft een hand, de anderen doen dit ook)*

Pandora: Jullie zijn de eerste bezoekers die we hadden sinds, euh.... Sinds wanneer, Petronella, schat?

Petronella: Ik dacht dat jij de slimste was Pandora, duifje

Pandora: Ik b n ook de slimste, lieverd. Maar jaartallen onthouden heeft niets met verstand te maken.

Petronella: En toch vind ik, dat als je beweert de slimste te zijn, dat je dit zou moeten weten, konijntje.

Pandora: Een datum heeft te maken met herinnering, beste. En je iets herinneren heeft niets te maken met intelligentie!

Petronella: Het is niet omdat ik zo mooi ben, dat ik dom ben kuikentje!

Pandora: Dat zeg jij! Maar je bent toevallig wel blond! En ik denk niet dat...

Petronella: Waaaat! Durf jij me een dom blondje noemen?

Stippel: *(Komt ongeduldig tussenbeide)* Excuseer dames, maar kan u dit niet later uitpraten?

Petronella: *(De twee zussen staan even perplex en dan neemt Petronella weer het woord)* Juist, ja! Waar waren we gebleven?

Lies: Wij waren de eerste bezoekers die jullie hadden sinds.... *(de zussen bekijken elkaar boos en Lies zegt dan maar vlug)* Jaren!

- Wannes: *(Voelt met hen mee)* J-ju-jullie m-m-moeten zich dan wel e-e-erg eenzaam gevoeld hebben. He-hebben jullie dan geen vrienden?
- Pandora: *(Nog boos op haar zus)* Ik had al die tijd toch dat domme blondje hier als gezelschap! *(draait hooghartig weg van haar zus)*
- Petronella: *(Even boos als haar zus)* En ik moest de hele tijd naar die betweter luisteren! *(Draait ook hooghartig weg)*
- Pandora: Vroeger hadden we bezoek aan de lopende band. Harumph.... We hadden altijd volk over de vloer.
- Petronella: Dat was de enige manier om op de hoogte te blijven van de nieuwtjes van boven.....
- Pandora: Maar stilaan kwam er niemand meer. *(zij knippert fel met haar ogen en verandert zuchtend van onderwerp)*
Ik maak de beste paarse stalachtieten-pudding van ver in de omtrek *(zegt zij trots)* Willen jullie eens proeven?
- Petronella: *(Verontwaardigd)* Excuseer mevrouw! Maar de beste stalachtieten-pudding van ver in de omtrek is toevallig wel mijn groene stalachtietenpudding. *(Tegen de kinderen)* Als je iets heerlijk wil proeven moet je bij mij zijn!
- Lies: *(Wil een nieuwe oeverloze discussie vermijden)* We hebben reuzehonger. We willen best van allebei proeven.
- Allen: Tuurlijk!
- (Iedereen neemt plaats in de gezellige ruimte van het hol. Pandora haalt een grote pot paarse pudding uit de kast en schept op ieder van vier bordjes een grote lepel uit. Petronella doet hetzelfde met een pot groene pudding. Ondertussen heeft Stippel ongezien een smoking met gestippelde vlinderdas aangetrokken)*
- Lies: Je ziet er plots zo deftig uit *(tegen Stippel)*
- Sam: Vertel ons eens de rest van jullie verhaal. Wat gebeurde er eigenlijk? Waarom bleven jullie bezoekers weg? *(ondertussen lepelt hij een grote hap paarse pudding binnen)*
- Petronella: Wel, we weten niet zeker wat er precies gebeurde. Iemand vertelde ons dat het steeds slechter ging hierboven.
- Pandora: Het werd moeilijk om rond te reizen. Er was een uitgaansverbod van kracht en men moest zelfs zware tol betalen.
- Petronella: Stel je voor, in een woud! Hoe absurd. *(Ze schudden het hoofd van ongeloof)*

- Pandora: Het is niet meer zoals vroeger. Het enige waar nog over gesproken wordt is Taah, de tiran die over het woud regeert.
- Stippel: Ja, iedereen is er slecht aan toe. Taah's handlangers, de monsters, terroriseren bijna het hele woud. Ik ben er zelfs niet zeker van of mijn huis nog recht staat.
- Wannes: W-we-we moeten iets doen! I-i-ik vraag mij af of vr-vriendschapsstad nog wel bestaat.
- Lies: Dat moet wel. Anders is alles voor niets geweest.
- Sam: We moeten hier eerst zien uit te raken. *(Sam verandert vlug van onderwerp)*
(Plots begint het vergeten kistje in Wannes' zak onrustig te trillen. De ruimte wordt donkerder.)
- Petronella: *(Snakt naar adem terwijl het licht stilaan uit hun lichaam wegglijdt)* Wat gebeurt er?
- Pandora: Het wordt hier plots zo koud!
- Wannes: *(Geschrokken)* He-het-het is het kistje. Kijk! *(Terwijl hij dit zegt begint het kistje zo hard te gloeien dat ze hun blik moeten afwenden.)*
- Lies: *(Gillend trekt ze het kistje uit Wannes' hand en gooit het weg. Het stuitert tot op de rand van de afgrond en valt net niet naar beneden. Dan vermindert plots de gloed en het licht wordt weer opgezogen door Pandora en Petronella's lichaam.)*
- Sam: Stamp het naar beneden.
- Wannes: *(Raapt het kistje op en twijfelt om het weg te gooien)*
- Sam: *(Bang aandringend)* Gooi het naar beneden, Wannes!
- Wannes: *(Voelt aan dat dit niet het moment is om het kistje te vernietigen en stopt het weer veilig in zijn zak.)*
- Petronella: Maar dat ding is levensgevaarlijk!
- Pandora: Vernietig het dan toch!
- Wannes: N-n-nee, a-a-alles is onder controle nu! *(Het klinkt niet overtuigend)*
- Petronella: Waar heb je het eigenlijk gehaald?
- Stippel: Ik vond het op een dag in Taah's nest. Het nest was verlaten. De monsters die het moesten bewaken, waren na een zware schranspartij in slaap gevallen.

Iets in mij zij me dat ik dat kistje mee moest nemen. Ik voelde dat het mij nog van dienst kon zijn. Taah achtervolgt me nu al drie dagen om het kistje terug te bemachtigen. Het moet dus wel erg belangrijk zijn.

Lies: Wat doen we nu?

Sam: Hoe geraken we hier uit?

Petronella: *(Fronsen hun gelaat en rekken hun nek uit. Zij denken hard na, maar kunnen en Pandora: hen blijkbaar niet verder helpen.)*

Lies: *(Dringt aan)* Er moet een uitweg zijn...

Stippel: Ik heb zitten nadenken, Pandora. Hoe zit het met dat riviertje? *(hij wijst in de richting van het riviertje)*

Pandora: Ja, de Geheimzinnige Rivier *(herinnert zij zich plots)* Die leidde vroeger naar buiten, maar daar ben ik nu niet meer zo zeker van.

Wannes: *(Stippel vertrekt in de richting van het riviertje, Lies en Sam volgen. De zussen verroeren zich niet.)* Wachten iedereen! P-Petronella en P-p-Pandora, ko-kom met ons mee. We gaan naar V-vriendschapsstad.

Petronella: *(Schudt haar hoofd)* Vriendschapsstad?? Daar heb ik nog nooit van gehoord!

Pandora: En ik ook niet! *(Schudden beiden overtuigd, Nee.)*

Wannes: D-dat is een plaats waar echte vr-vriendschap bestaat.

ZO'N PLEK BESTAAT NIET! *(klinkt het plots vanuit het kistje)* **WEES NIET ZO DWAAS!** *(Wannes haalt aarzelend het kistje uit z'n zak. Uit het kistje weergalmt een lange diepe lach, die Wannes doet huiveren)* **VRAAG HET HEM. VRAAG HET AAN SAM!** *(De stem wordt nu luider en bozer)* **DE WAARHEID GRAAG!**

Sam: *(Wannes draait zich naar Sam)* Het was maar een grapje. *(verlegen)* Ik wou je gewoon bang maken. Ik wou aan mijn vrienden laten zien hoe moedig ik wel was, maar eigenlijk ben jij de moedigste.

Lies: Hoe kon je zo iets doen! *(Wendt zich boos af van Sam)*

Sam: *(Fluisterend nu)* En toen moest ik wel mee, want anders zouden ze mij allemaal uitlachen.

Stippel: Ik niet.

Sam: *(Begint te wenen)* In deze wereld is geen plaats voor lafaards, zegt mijn vader altijd. Ik mag nooit zeggen of laten merken dat ik ergens bang voor ben. Maar soms ben ik het wel.

Wannes: D-da-dat zijn we toch allemaal wel. I-ik ben altijd b-bang dat mensen me gaan plagen met mijn st-st-sto-stotteren.

Lies: En toen wij verhuisden was ik bang dat ik geen vrienden meer zou hebben.

Sam: Het spijt me zo. Nu zitten we allemaal in moeilijkheden. Ik weet niet meer waar we zijn.

Stippel: We moeten gewoon verder. We hebben geen keuze. Volg me (*Stippel gaat al verder vooruit*)

Wannes: (volgt een paar passen en stopt dan huiverend) Het i-is d-daar ijsig koud.

Sam: Ik ben bekaf en mijn enkel doet zo'n pijn.

Lies: We moeten volhouden.

Stippel: (*Was even weg en komt nu opgewonden terug. Hij heeft terug zijn mijnwerkers outfit aan.*) Ginds heel ver zie ik een lichtstraal, een uitweg. Ik ga al vooruit om te verkennen. (*Vliegensvlug verdwijnt hij weer*)

Wannes: Komaan! (*en hij volgt Stippel. De anderen volgen behoedzaam.*)

Petronella: Jullie zijn altijd welkom!

Pandora: Wees voorzichtig!

Kinderen: (*Terugwuiwend*) Heel erg bedankt!
(*er valt heel even een stilte bij de zussen*)

Petronella: (*Droevig*) Nu zijn we weer alleen!

Pandora: Ja, het was wel erg lang geleden dat we nog iemand gezien hadden.

Petronella: (*ze beginnen op te ruimen, als plots Petronella ontzet uitroept*) Nu hebben we niet kunnen vragen, welke pudding ze de lekkerste vonden.

Pandora: Dat zou ongetwijfeld mijn paarse pudding geweest zijn, Petronella, schat!

Petronella: Mijn groene pudding zal je bedoelen, duifje! Daar twijfel je toch niet aan?

Pandora: Jouw groene pudding is wel lekker, maar ik vind mijn paarse nét iets meer hebbben;

Petronella: Ik vind jouw paarse pudding ook wel lekker, maar mijn groene heeft toch wel dat extra....
(*Al kwebbelend gaat het licht uit en verdwijnen ze....*)

4° Scène

(onder ritmische muziek komen de monsters op en brengen een krijgsdans /Stokkengevecht. Als het voorbij is gaan ze rond het kampvuur zitten).

Pokmod: Auw wat heb ik een hoofdpijn!

Mork: Hoe komt dat ?

Pokmod: Ik heb een buil op mijn hoofd. Een van die kinderen heeft er een steen op gegooid.

Monsters: *(lachen grommend Pokmod uit)*

Girems: En ik heb een blauw oog door een van die kinderen.

Monsters: *(lachen nu grommend Girems uit)*

Knits: Jullie zijn stommelingen. Jullie hadden die kinderen vast.

Kazpap: Ja, en jullie hebben ze weer laten ontsnappen.

Mork: En jullie dan. Jullie konden niet eens dat kistje te pakken krijgen.

Torp: *(met schrik in de stem)* Dat was een toverkistje. Dat sprong heel de tijd heen en weer.

Pokmod: Ik had het bijna te pakken. Maar toen kreeg ik die steen op mijn hoofd.

Stok: Ik wou ze nog volgen in die grot, maar toen ik wou binnengaan stortte ze in.

Egart: Ze liepen toch veel te snel. We hadden ze toch niet kunnen inhalen.

Girems: Taah was wel erg boos toen ze ontsnapt waren.

Monsters: *(Er gaat een siddering van angst door de groep)*

Mork: Dat kistje moet wel heel veel waard zijn.

Pokmod: Ik vraag mij af wat er in zit? Het moet wel iets heel speciaals zijn.

Knits: Ja, als je ziet hoe veel moeite Taah doet om het te pakken te krijgen.

Girems: Het instorten van die grot heeft volgens mij ook iets te maken met dat kistje.

Egart: Zou zo een kistje een grot kunnen doen instorten?

Kazpap: Het is misschien wel een toverkistje.
(*De monsters huiveren even, bang van de vermeende kracht van het kistje*)

Pokmod: Een toverkistje? Dat kan toch niet.

Girems: Nee? Dat kan wel! Maar jij bent gewoon veel te dom om dat te begrijpen
(*lacht hem uit samen met Torp, Knits, en Stok*).

Pokmod: Wat! Ik dom? Jij bent zelf dom en je bent nog smerig erbij. (*lacht hem op zijn beurt uit samen met Kazpap, Mork en Egart*)

Stok: Jullie zijn gewoon stom! Jullie begrijpen nooit iets.

Egart: En jullie... Jullie stinken! Ik moet bijna overgeven als je te dicht in mijn buurt komt.

Torp: (*Laat een prot*) Wij stinken helemaal niet. Ik toch niet!

Kazpap: Als jullie niet ophouden slaan we jullie in elkaar. (*staat recht*)

Knits: O ja? En hoe dachten jullie dat te doen? (*staat ook recht*)

Stok: Wij zijn toevallig wel veel sterker dan jullie (*staat ook recht, waardoor ook de andere monsters recht kruipen*)

Mork: Als ik duw dan val je gewoon omver (*naar Girems en geeft hem een duw*)

(*Nu is het hek van de dam en beginnen de monsters luidkeels met elkaar te vechten. Als het gevecht bezig is komen Glov en Gittom op*)

Glov: (*Blaast hard op zijn hoorn, waardoor de monsters ophouden met vechten en grommend in formatie gaan staan*) Wat is hier aan de hand?

Knits: Zij zijn begonnen!

Egart: Niet waar! Zij zijn begonnen!

Kazpap: Zij zeiden dat wij stommelingen waren.

Torp: En zij zeiden dat wij stinken.

(*Nu beginnen de monsters weer te duwen en te trekken en door elkaar te roepen, zodat Glov weer hard op z'n hoorn blaast en de monsters geschrokken weer in formatie gaan staan*)

Glov: *(Boos)* STILTE! *(terwijl hij langs de formatie marcheert)*
 Taah is razend! We moeten kost wat kost die kinderen en dat Lieveheersbeest vinden. Anders sta ik niet in voor de gevolgen! *(Er valt een doodse stilte.)*
 Heeft iemand een idee waar die grot naar toe leidt?

Pokmod: Ik ben daar ooit eens in verdwaald en toen kwam ik terecht in de woonplaats van een rare piering met twee koppen.

Glov: ... De gezusters Piering! Ja, dat is waar. Ik was bijna vergeten dat die nog bestaan. Het is ook zo lang geleden dat we ze nog gezien hebben.

Mork: Mijn vader verteld me vroeger dat ze vlak bij de geheimzinnige rivier woonden.

Glov: De geheimzinnige rivier! Daar moeten ze vroeg of laat uitkomen!
 Pokmod en Mork, jullie gaan naar de ingang van de kloof, daar waar de geheimzinnige rivier uitmondt en houden daar de wacht.

Pokmod: *(doet een pas naar voor)* W-wij?

Mork: *(doet ook een pas naar voor)* A-alleen?

Pokmod: Maar het is daar gevaarlijk!

Mork: En donker!

Pokmod: En nat!

Mork: En zij zijn met veel en wij maar met twee.

Glov: *(Sluw)* Zijn jullie bang misschien?

Pokmod: Bang? Wij? *(met een bang stemmetje)*

Mork: Ik denk het niet! *(ook met een bang stemmetje)*

Glov: Goed dan! Ingerukt March!

(Sloom en angstig rond kijkend begeven Pokmod en Mork zich op weg)

Glov: Goed zo! Neem een voorbeeld aan Pokmod en Mork! Zij zijn twee echte, moedige soldaten. ...Girems en Stok!

Girems en Stok: *(Doen een pas naar voor)* Aanwezig!

Glov: Jullie patrouilleren in het noorden van het woud.
 Egart en Torp!

- Torp: *(Doet een pas naar voor)* Aanwezig! *(De anderen duwen een verbaasde Egart naar voor, waarop ook hij “Aanwezig” roept)*
- Glov: Jullie nemen de oostkant voor jullie rekening. Kazpap en Knits!
- Kazpap en Knits: Aanwezig!
- Glov: Jullie bewaken de westkant! Gittom en ik zullen de zuidkant in het oog houden. Ingerukt march!
- (Net als iedereen zich in beweging zet om te gaan patrouilleren verschijnt Taah)*
- Taah: *(Bulderend)* Hoe heb je hen in godsnaam kunnen laten ontsnappen!
- Glov: *(In een poging om haar te kalmeren)* Ik zet wachters uit om de ingang van de kloof dag en nacht te bewaken. Vier patrouilles zullen voortdurend het woud doorkruisen voor het geval ze toch ergens een uitweg zouden vinden, Doorluchtige Akeligheid. Wees gerust, ze kunnen onmogelijk ontsnappen.
- Taah: Je hebt mij nog nooit teleurgesteld, Glov. Maar er is altijd een eerste keer, nietwaar? *(met een grijnslach)* En mijn straffen kunnen zwaar zijn, dat weet je wel, héél zwaar!
- Glov: *(Slikt een paar keer van angst en voelt onbewust naar zijn hals. Hij herinnerde zich nog levendig wat er gebeurd was met de vorige kapitein, die Taah's orders niet had kunnen opvolgen.)* Ja, Doorluchtige Akeligheid.
- Taah: Stel je manschappen op in slagorde. Ik wil een stand van zaken...NU!
- Glov: *(Blaast het signaal op zijn hoorn en de monsters haasten zich om zich in slagorde op te stellen. Ze zijn van nature echter eerder sloom, niet gewoon om zich te haasten en zeker niet om fiks rechtop te staan. Niettegenstaande doen ze erg hun best, maar hun logge lijven willen niet goed gehoorzamen.)*
- Taah: Wat een ellendige bende lamzakken zijn jullie! *(Scheldend vanuit haar boom)* Geen wonder dat jullie niets goed kunnen doen. Kijk eens naar jezelf: onbenullig, gemakzuchtig en lelijk ook nog!
(Taah viseert nu een klein monstertje dat zijn uiterste best doet om zich wat te verstoppen op het einde van de rij.) Jij daar, kom onmiddellijk hier!
(Venijnig, vastbesloten hem te kleineren voor de hele groep) Hoe is jouw naam?
- Gittom: Gittom.
- Taah: Gittom..., wat een belachelijke naam! *(Lacht luidop en spoort de andere monsters aan om mee te lachen, wat ze met tegenzin doen...)*
- (Gittom krimpt ineem en tranen wellen op)*

Taah: Zeg me eens, wat is er nu zo verkeerd aan jou? (*Gittom, probeert met neergebogen hoofd zijn tranen te bedwingen en antwoord niet*) Antwoord! Ik heb niet de hele dag!

Gittom: (*Stilletjes*) Ik ben niet erg slim. Ik ben nooit goed geweest in rekenen...

Taah: (*Laat weer iedereen hem uitlachen*) Ga verder, wat nog?

Gittom: (*Snikkend*) Ik ben onhandig....(*weer gelach*)

Taah: Is dat alles?

Gittom: Mijn tanden staan krom....

Taah: (*Wordt plots weer boos*) Genoeg van dat gekwijn! (*Schreeuwend tegen de hele groep*) WAAR IS DAT LIEVEHEERSBEEST???

(*Vooraleer iemand de kans krijgt om naar uitvluchten te zoeken voor hun falen komen Pokmod en Mork met een in touwen gewikkelde Stippel aangestapt.*)

Pokmod: Wij zullen als helden onthaald worden.

Mork: Vertel dan maar niet dat we ze bijna kwijt waren.

Pokmod: Ja, gelukkig struikelde ze zelf over een steen, met haar hoofd tegen een boom.

Mork: Ja, anders hadden we haar nooit te pakken gekregen.

(*Ze zien nu de anderen, zetten een fiere borst op en marcheren stoer de open plek op*)

Pokmod: (*Triomfantelijk*) We hebben haar!

Taah: (*Slaakt een vreugdekreet*) Breng haar hier, en het kistje ook! NU!

Mork: (*Stapt aarzelend naar voor*) We hebben geen kistje Uwe Akeligheid. We hebben overal gezocht, maar....

Taah: (*Razend*) Ik had het kunnen weten! Jullie hebben weer geklungeld! (*Tot Mork en Pokmod*) Jullie twee, breng haar naar mijn nest (*Tot de rest*) En jullie...! GA DIE KINDEREN ZOEKEN EN KOM TERUG MET HET KISTJE.....OF ANDERS.... (*woest verdwijnt Taah...*)

(*Bedremmeld kijken de monsters haar na. En kijken dan bang naar Glov*)

Glov: (*Zacht, met de tranen in de ogen om wat met Gittom is gebeurd*) Vooruit, ga ze zoeken en zorg dat jullie ze vinden. (*bezorgd*) Want anders sta ik niet in voor de gevolgen.

(Zwijgend druipen de monsters af. Mork en Pokmod volgen haar met Stippel, die haar tas laat vallen. Glov gaat bij Gittom zitten, die in een hoekje zit te wenen.)

Glov: *(Zacht)* Kom, jongen, kop op..... Weet je nog, toen je vorig jaar voor het eerst alleen in een boom klom...? Je was zo fier! En ik was zo fier op jou!

Gittom: *(Kruipt dicht tegen Glov aan)* Waarom maakt ze mij altijd belachelijk voor de anderen Papa?

Glov: Dat doet ze bij iedereen jongen. Ze maakt iedereen belachelijk zodat ze twijfelen aan zichzelf. Zodat ze bang worden.

Gittom: Ben jij ook bang papa?

Glov: *(Bedroefd)* Ja, ik ben ook bang, jongen. *(staat kwaad recht)* Als ze jou zo staat te kleineren voor de hele groep zou ik je moeten verdedigen..... Maar, ik durf niet... En dat is erg...heel erg.... *(Met tranen in de ogen neemt hij Gittom bij de hand en bedroefd gaan beiden weg.)*

(Een hevige wind steekt op en het wordt donker. Vermoeid komen Wannes, Lies en Sam aangestapt)

Lies: Waar zou Stippel zijn?

Wannes: *(Overkijkt het landschap, zoekend naar hun vriendin. Stippel was nergens te bekennen en Wannes was ongerust)*

Sam: Kijk eens hier! *(Sam vindt de tas van Stippel en raapt haar op. Iedereen begint de omgeving af te zoeken)*

Lies: *(Herkent de afdrukken van de monsters in de bodem)* De monsters waren hier ook.

Wannes: W-we-we moeten achter hen aan!

Lies: Wacht! Voor we iets doen, of ergens heen gaan, moeten we een goed plan bedenken. Trouwens het wordt donker. Ik stel voor dat we hier blijven overnachten.

Sam: Laat ons dan hier, bij die rots kamperen! Ik wil niet onder de bomen slapen! *(Tast veelbetekenend naar zijn voet)*

(De drie zetten zich tegen een rots, en zitten even zwijgend neer, ieder in zijn eigen gedachten verzonken.)

- Wannes: *(Zuchtend)* T-Taah zal St-sti-stippel nooit laten gaan. *(Onbewust haalt hij het kistje uit zijn zak en bekijkt het even. Dan plots heeft hij een idee.)* I-ik weet het! We ruilen het kistje voor Stippel.
- Sam: En wat als Taah ons gevangen neemt?
- Lies: Het kistje heeft sterke geheime krachten. Misschien is er nog wel een andere manier.
- Wannes: *(Bekijkt het kistje opnieuw grondig, plaats het omzichtig voor zich op de grond en leest traag de woorden die bovenaan het kistje staan.)*
DEZE ZIJDE BOVENAAN!
- Sam: Ik vraag mij af waarom dat er op staat?
- Lies: Het heeft een deksel.... Doe het open.
- Wannes: *(Buigt zich voorzichtig over het kistje en probeert het deksel open te schuiven, maar hij krijgt er geen beweging in)*
- Sam: Laat mij eens proberen. *(Hij veegt zijn handen aan zijn jeans af om een betere grip te hebben. Hij wrikt en wringt, maar het kistje blijft gesloten als een oester die zijn parel niet prijs geeft.)*
- Lies: Misschien is er een of andere geheime combinatie. Probeer eens aan beide zijden tegelijk te duwen. Zo! *(Lies probeert het en tot hun grote verbazing schuift het deksel langzaam open.)*

FLE ZEJ NI FOO LEG *(weerklinkt het uit het kistje, waarna het weer stil wordt)*
- Sam: Wat zou dat betekenen?
- Wannes: He-het m-m-moet een of andere c-code zijn.
- Lies: Misschien als we het sneller zeggen.
- Wannes: Dat is een goed idee! *(Alle drie zeggen ze het op allerlei manieren. Snel, traag, in allerlei stukken.... , maar zonder resultaat.)*
- Sam: Als we het nu eens opschrijven. Misschien zien we het dan.

(Lies schrijft één voor één de letters in het zand. Ze proberen alle drie allerlei combinaties, maar ze raken er niet uit. Ondertussen is het bijna helemaal donker geworden.)
- Lies: *(Zuchtend)* Ik stel voor dat we proberen te slapen. In het donker kunnen we toch niets doen.

Wannes: *(Terwijl hij het kistje terug in zijn zak steekt)* Ie-iemand moet de wacht houden. A-a-anders worden we onverhoeds overvallen door de monsters.

Sam: (Kijkt angstig rond en dan stilletjes) Ik ben bang!

Lies: We zijn alle drie bang. Maar, toch kunnen we niet anders.

Wannes: I-ik zal eerst de wa-wacht houden.

Sam: *(Wil zich niet laten kennen)* Als je te moe wordt, maak mij dan maar wakker.

Lies: En dan doe ik de laatste wacht.

(Sam en Lies leggen zich te slapen. Wannes loopt wat rond en kijkt voortdurend angstig in het rond. Voortdurend zijn angstaanjagende geluiden te horen in het woud. Na een poosje gaat Wannes zitten, met zijn rug tegen een rots. We zien de angst en de onrust op z'n gezicht....)

Wannes: Waarom ben ik toch zo bang? Waarom twijfel ik toch steeds aan mezelf? Waarom heb ik steeds van iedereen schrik...?

Hoe moet ik mij verweren?

(Een spot gaat aan op Wannes)

Hoe moet ik mij verweren
tegen geplaag en gesar?
Ik zeg: "Dat kan me niet schelen."
Maar, dat gelooft zelfs geen nar

Pa zegt dat ik moet vechten.
Ma zegt: "Laat je niet doen!"
Ze zeggen: "Sta op je rechten."
Maar wat moet ik (nu) doen?!

Ik ben zo bang mam.
Ik durf niet doen wat jij me zegt.
Ik ben zo bang dat,
ik liever in een hoekje kruip.

Wat moet ik beginnen?
Ik ben het zo moe.
En het knaagt hier van binnen.
Waar moet ik naar toe?

(De spot gaat nu op Lies, die ergens boven Wannes zit en de twee volgende strofes zingt.)

Wat de anderen ook denken
al heb je stront aan je schoen!

En wat de anderen ook zeggen,
dit is wat je kan doen:

Zeg nooit wat je niet bent.
Kom uit voor jezelf.
Zie dat je niet wegrent.
Geloof in jezelf.

*(De spot op Stippel gaat uit en Stippel verdwijnt weer.
De spot gaat terug aan op Wannes)*

Ik ben te bang man.
Ik durf niet doen wat jij me zegt.
Ik ben zo bang dat,
ik liever in een hoekje kruip.

Wat moet ik beginnen?
Ik ben het zo moe.
En het knaagt hier van binnen.
Waar moet ik naar toe?

(De muziek sterft uit en Wannes gooit nu verstrooid, steentjes voor zich uit)

Lies: *(Zij is wakker geworden en komt zwijgend bij Wannes zitten)*

Wannes: *(Voelt zich niet op zijn gemak met de aanwezigheid van Lies, zo kort bij hem.)
K-kan je niet slapen?*

Lies: Ik heb wel even geslapen, maar ik had een nare droom.

Wannes: W-wat droomde je dan?

Lies: Ik droomde dat ik gegrepen werd door Taah en door haar meegenomen werd naar een hoge rots, naar haar nest. Als we helemaal boven waren veranderde Taah plots in Sam. Hij lachte heel hard en wou me van de rots naar beneden duwen.... En toen schoot ik wakker. *(Lies huivert als ze het beeld weer voor ogen krijgt en wil tegen Wannes aankruipen, maar als hij haar tegen zich aan voelt kruipen schrikt hij en schuift wat op)*

Wannes: S-sam is de slechtste nog niet.

Lies: *(Boos)* Hoe kan je nu zoiets zeggen. Hoe lang heeft hij je niet gepest?

Wannes: J-je hebt het hem zelf horen zeggen. Hij m-mocht niet bang zijn van z'n vader. I-ik denk dat hij h-het deed om z'n eigen angst te verbergen.

Lies: *(Kijkt bewonderend naar Wannes)* Als iemand mij zo zou pesten, zou ik niet zo vergevingsgezind zijn.

Wannes: *(Verlegen)* I-i-ik vind dat jij het moedigste van ons drie bent.

Lies: *(Kijkt hem verliefd aan)* Dat is lief van jou. *(Ze kruipt weer tegen hem aan en legt haar hoofd op zijn schouder)*

Wannes: *(Hij kan niet meer weg en blijft Stokstijf en zeer op z'n ongemak zitten)*

Lies: Ben je bang van mij?

Wannes: *(Gemaakt verontwaardigd)* I-i-i-ik? H-he-helemaal niet? W-waarom denk je dat??

Lies: *(Met een glimlach om de mond)* O, ik weet het niet. Ik dacht even.... *(dan sluw...)* Ik heb het koud *(ze huivert even)*

Wannes: *(Wil maar al te graag, durft eerst niet, maar legt uiteindelijk onhandig zijn arm om haar schouders)*

Lies: *(Met een gelukzalige glimlach sluit Lies haar ogen en valt in slaap. Wannes kijkt eerst wat schuw naar Sam, schrik dat hij zou wakker worden en het zien. Maar uiteindelijk verschijnt op zijn gelaat ook een glimlach, legt zijn hoofd tegen dat van Lies en valt ook in slaap.)*

(Romantisch melodietje, terwijl het licht grotendeels gedimd wordt.)

5° scène

(Ongerust ijsberen Kaat, Jonas, Karen, Els en Tine aan de rand van het Woeste Woud, waar deze morgen de vier avonturiers zijn vertrokken. Het is bijna donker, het waait en af en toe weerklinkt een donderslag, gevolgd door een bliksemflits.)

- Kaat: Waar blijven ze toch? Ze hadden al lang moeten terug zijn.
- Jonas: Misschien vindt Sam vriendschapsstad niet meer terug.
- Kaat: Ach, vriendschapsstad bestaat helemaal niet. Sam heeft dat verzonnen om Wannes mee het bos in te krijgen
- Karen: Wat! Wat zeg je daar?
- Els: Hoe bedoel je? Vriendschapsstad bestaat niet?
- Tine: Maar waarom is hij dan met Wannes het bos ingegaan?
- Kaat: *(Beteuterd)* Sam wou Wannes eens goed bang maken door te doen of hij dat griezelige woud wou ingaan. En als hij niet zou durven konden wij hem nog eens uitlachen.
- Karen: Hoe kon hij zo iets doen? Wat gemeen van jullie!
- Tine: Jij neemt het zo op voor Wannes? Je bent toch niet op hem, hé?
- Kaat: Wat heb jij in hemelsnaam in die stotterkip gezien?
- Jonas: Pas maar op of je begint zelf te stotteren.
- Karen: *(Je ziet de twijfel op haar gezicht)* Ik ben helemaal niet op Wannes.
- Tine: Je wordt rood. Je liegt.
- Els: Karen is op Wannes! Karen is op Wannes! *(De groep valt nu in en draait spottend rond Karen.)*
- Els: *(Spottend naar Kaat)* Zeg, toen Wannes toch durfde moest Sam wel mee. Dat zal hij ook nooit verwacht hebben.
- Tine: Ja, ik vond dat hij er maar beteuterd uitzag toen hij het woud in ging.

Kaat: *(Heftig)* Sam is niet bang! Nooit!

Jonas: Nee, Sam is de moedigste van ons allemaal. Alhoewel ik ook wel dat woud zou in gedurfd hebben.

Anderen: *(smalend)* Jij???

Karen: En nu? Wat doen we nu?

Els: *(ongerust)* Dat het allemaal opgezet spel is verandert de hele zaak natuurlijk.

Tine: Eigenlijk hadden ze dan al lang moeten terug zijn. *(donderslag)*

Kaat: *(Stilletjes)* Sam zei nog; “Wie hier ooit ingaat, zie je nooit meer terug.”
(donderslag)

Karen: We moeten ze gaan zoeken! *(doet aarzelend een pas richting het woud)*

Jonas: *(Houd haar angstig tegen)* Ben je gek! Dat is veel te gevaarlijk!

Karen: *(Smalend, terwijl ze zich los trekt en wil verder gaan)* Ik dacht dat jij dat woud ook wel zou in gedurfd hebben?

Els: *(bezorgd)* Nee Karen, het is echt te gevaarlijk! Kijk, het is al bijna donker en we hebben niet eens een zaklantaarn.

Kaat: *(Wanhopig)* We kunnen Sam toch niet aan z’n lot overlaten. We kunnen toch iets doen?

Tine: Ik denk dat we hun ouders moeten verwittigen en de politie.

Jonas: De de politie???

Tine: Ja, ga jij zoeken?

Jonas: Ben je gek? Het is veel te donker. Als ghet nog niet donker moest zijn dan...

Kaat: Ach hou op. Je durft gewoon niet.... En hun ouders, moet dat echt?

Els: Hoe zouden jouw ouders reageren als je vannacht niet naar huis kwam?

Karen: Ik zal wel naar Wannes thuis gaan.

Tine: Dan ga ik het bij die Lies thuis vertellen. Die woont toch bij ons in de straat.
(er valt een stilte Iedereen kijkt naar Kaat)

Kaat: Waarom kijken jullie zo naar mij?

Jonas: En Sam? Wie gaat het bij Sam thuis vertellen?

Kaat: *(ze blijven Kaat aankijken)* Ik niet!

Els: *(Smalend)* En waarom niet? Het is toch jouw vriendje?
Tine: Durf je niet misschien?

Kaat: Ach jij! *(loopt boos weg)*

Els: Ik zal Sam z'n ouders wel verwittigen, kom. *(bedrukt gaan ze weg)*

(Black-out terwijl een dreigende melodie weerklinkt. Als het licht weer sterker word zijn we terug in het bos bij de slapende kinderen. De bomen beginnen te bewegen en te praten.)

Boom 1: Zie ze daar onschuldig slapen.

Boom 2: Ja, ze moeten wel moe zijn na zo'n hele dag in het bos en hun bezoek aan de zusjes Piering.

Boom 3: Vroeger waakten wij over de kinderen die in het bos bleven slapen.

Boom 4: En nu moeten wij ze bewaken *(schamper)*.

Boom 5: *(Bitter)* Ja, hare doorluchtige akeligheid heeft het bevel gegeven.

Boom 6: Waarom komen we niet in opstand *(schreeuwt het uit)*
(Er gaat een siddering van angst door het bos)

Boom 7: Ben je gek! Mij niet gezien! Ik wil nog niet omgehakt worden.

Twijgje: *(Is ondertussen dichterbij gekomen en bekijkt Lies en Wannes van naderbij)* Ik vind haar lief!

Boom 9: *(Verschrikt)* Twijgje, ga daar weg. Zorg dat je hen niet wakker maakt!

Twijgje: Maar waarom laten jullie ze niet gewoon met rust. Laat ze toch gaan.

Boom 8: Als er iemand ontsnapt wordt een van ons omgehakt! *(Er gaat terug een siddering van angst door het bos)*

Boom 1: We moeten ze gevangen nemen. Bevel is bevel! *(Langzaam waggelen de bomen nu tot bij de kinderen en omsingelen ze.)*

Twijgje: *(Probeert ze tegen te houden)* Nee, laat ze gerust. Laat ze gaan! Ik wil het niet.

- Boom 9: *(Droef)* Twijgje, ga weg. Ga slapen. Later zal je ons begrijpen. We kunnen niet anders. *(droevig gaat Twijgje weg en nemen de bomen de wacht in als plots Taah boven hen verschijnt.)*
- Taah: Ha, hier zijn die mormels! *(tegen de bomen)* Ik zie dat jullie je plicht hebben gedaan. Goed zo! *(Nu komen de monsters aangemarcheerd en deinzen de bomen achteruit als ze hen zien aankomen.)*
- Taah: *(Nu weerklinkt een schelle lach van Taah. Sam schrikt wakker en richt zich op. Ook Lies en Wannes worden verschrikt wakker)*
 Wat een idyllisch tafereeltje *(spottend tegen Lies en Wannes, die elkaar loslaten en rechtstaan)* Jullie zijn omsingeld. Niet erg snugger van jullie, niet?
- Wannes: *(Ziet Stippel, gekleed in een gevangenisplunje, in touwen gewikkeld aan een Stok bengelen)* S-stippel, is alles goed met je? *(Wil ongerust naar Stippel, maar wordt door twee monsters tegengehouden)*
- Sam: *(Stippel reageert niet)* Wat heb je met haar gedaan?
- Lies: *(Bezorgd)* Ze ziet er gewond uit.
- Taah: *(Spottend)* Ocharme, het lieve kevertje, ik ben diep ontroerd. *(lacht schel)*
 En nu, ter zake! Wie heeft mijn kistje? *(Taah loert één voor één naar de drie avonturiers en richt zich uiteindelijk tot Wannes)*
 Ik heb het tegen jou. Wat een zielige verschijning ben jij.
- Wannes: *(Uit zijn lood geslagen)* H-h-hoe b-be-bedoel je?
- Taah: *(Lacht uitbundig en maant de monsters aan mee te lachen)* Een stotteraar!!! Niemand wil naar jou luisteren. Zelfs je zogenaamde vrienden vinden jou een vervelende lastpost!
- Sam: *(Schreeuwt verontwaardigd)* Dat is niet waar!
- Taah: *(Richt zich nu tot Sam)* We zullen eens zien hoe lang je het voor je vriend zult opnemen. Ik zal jou laten gaan, alleen als jij me zegt wie het kistje heeft....
- Sam: *(Zwijgt en probeert niets te laten blijken, maar kan het niet nalaten even naar Wannes te kijken.)*
- Taah: *(Houdt Sam scherp in het oog, ziet de blik naar Wannes en zegt dan triomfantelijk)* Zo! Mijn vraag is beantwoord!
- Sam: Maar ik heb niets gezegd!
- Wannes: I-i-ik heb het niet!

Lies: We hebben het laten vallen in de rivier.

Taah: (*Spottend*) Het heeft geen zin Wa-Wa-Wannes. (*Wijst naar Sam*) Hij heeft je verraden. (*bevelend*) Het kistje!

Wannes: (*Haalt traag het kistje uit zijn zak*)

Taah: Geef het mij!

Wannes: (*Opent plots het kistje en weer weerklinken de woorden*) FLE ZEJ NI FOO LEG...

Taah: (*Schrikt hevig en sist nijdig*) Geef het onmiddellijk aan mij!(*terwijl ze naar beneden komt*)

Wannes: W-we k-ke-kennen het geheim toch al.

Taah: (*Is nu zichtbaar van haar stuk gebracht en sist onzeker terwijl ze het kistje van Wannes afneemt*) Dat is onmogelijk. (*Nu draait ze rond Wannes en neemt hem nauwkeurig in zich op. Ongelovig schudt ze haar hoofd en een glimlach verschijnt op haar gelaat*)
Je bent een idioot. Denk je echt dat je mij kan beetnemen? (*lacht hooghartig*) Grijp hen!

(*de kinderen worden door de monsters vastgegrepen, vastgebonden geblinddoekt en weggevoerd.*)

6° scène

Als iedereen weg is verschijnt plots Gittom samen met, Twijgje op de rotswand. Samen zijn ze op zoek naar Petronella en Pandora Piering om hen te overtuigen om de kinderen en Stippel te helpen bevrijden.

Gittom: *B-ben jij b-bang, T-twigje?*

Twijgje: *(Vrolijk taterend.)* Nee hoor ik ben helemaal niet bang. Ik vind het zelfs leuk hier. Ik ben nog nooit van onze plek in het bos weg geweest. En jij, ben jij bang?

Gittom: I-ik b-bang? N-nee h-hoor!

Twijgje: Waarom praat je dan zoals die jongen? Anders praat jij toch niet zo.

Gittom: *(vlug)* I-ik heb het hier k-koud!

Twijgje: Het is hier ook zo donker. Ik hoop dat we de weg vinden.

Gittom: Dit moet de juiste weg zijn. Ze zijn langs dezelfde grot gevluht en dan langs de rivier terug naar buiten gekomen.

Twijgje: Dan moeten we die rare pieringen hier wel ergens vinden.

Gittom: Ik hoop dat ze ons willen helpen.

(Ineens verschijnen de zusjes Piering, druk taterend in de grot onder Twijgje en Gittom. Bij het zien ervan blijven Gittom en Twijgje doodstil staan.)

Petronella: En ik zeg je dat ik iets gehoord heb. Maar ja, als mevrouw het weer beter wil weten.... Ik ben toch maar een dom blondje!

Pandora: Petronella, schat. Wie zou hier in hemelsnaam nog komen. We hebben pas bezoek gehad van die kinderen en dat Lieveheersbeest. De vorige keer dat we bezoek hadden was een jaar geleden. Je gaat me niet vertellen dat we zo vlug terug bezoek krijgen.

Petronella: En toch zeg ik je dat ik heb horen praten.

Pandora: Het zal je verbeelding geweest zijn, liefje.

Petronella: Het is niet omdat jij zo doof bent als een pot, dat ik plots niet meer weet of ik iets hoor of niet.

Pandora: Ik ben helemaal niet doof. Hoe durf je dat zeggen.

(Twijgje en Gittom hebben de hele discussie met stijgende verbazing gevolgd, maar trekken nu, het geruzie beu, de aandacht.)

Twijgje: Joehoe!

(Petronella en Pandora schrikken zich rot en gillen heel hard, waardoor ook Twijgje en Gittom zich rot schrikken en een kreet slaken.)

Pandora: *(Als ze van de schrik bekomen is.)* Olaba! Scheer jullie weg! Dit is verboden terrein!

Petronella: Elaba! Jullie mogen hier helemaal niet komen! Ga weg!

Gittom: E-excuseer dames! Maar we komen jullie hulp vragen?

Pandora: Hulp?

Petronella: Wij?

Pandora: En wie zouden wij dan wel moeten helpen?

Twijgje: Drie kinderen!

Gittom: En Stippel, het Lieveheersbeest.

Petronella: Wat? Onze bezoekers!

Pandora: Wat is er met hen gebeurd? Maar, kom toch naar beneden. Ik krijg een stijve nek van zo naar boven te kijken

(Terwijl Gittom en Twijgje naar beneden klauteren beginnen de zussen weer te ruzieën)

Petronella: *(Haar zus, schamper imiterend)* “Het zal je verbeelding geweest zijn, Liefje!”
(Verontwaardigd) Ik sta er op dat je je excuses aanbiedt, duifje!

Pandora: *(Niet op haar gemak omdat ze Petronella niet geloofd heeft)* Goed, ik geef toe dat ik me heb vergist. Maar mijn excuses aanbieden??? Heb jij je nog nooit vergist mijn beste?

Petronella: Ja, mevrouw, ik heb me al wel vergist! Maar als ik me vergis heb ik geen moeite om dat toe te geven. Maar jij daarentegen...

(Nu verschijnen plots Gittom, gevolgd door Twijgje, voor de twee zussen)

Pandora: *(De twee zussen schrikken hevig van Gittom en slaken een kreet, waardoor op hun beurt ook Gittom en Twijgje schrikken)* Wat ben jij lelijk! *(tegen Gittom)*

Petronella: Let maar niet op haar, hoor. Vertel eens wat er is gebeurd!

Twijgje: Wannes, Lies en Sam zijn op ons plekje in het bos blijven slapen. Onze familie moest hen van Taah bewaken zodat ze niet konden ontsnappen. Deze morgen zijn ze dan door de monsters gevangen genomen en naar hun kamp meegenomen.

Gittom: Wij hadden eerder al Stippel gevangen genomen, toen zij alleen voorop liep.

Pandora: En waarom komen jullie onze hulp vragen. Jullie horen toch bij jullie soortgenoten (*schamper*)! Waarom hebben jullie ze dan gevangen genomen als je ze nu weer wil vrij krijgen?

Twijgje: Wij wilden ze helemaal niet gevangen nemen. Het zijn de ouderen, ze hebben een doodse schrik van Taah. Ze durven niets anders dan haar te gehoorzamen.

Gittom: Taah is slecht! Iedereen heeft schrik van haar!

Petronella: En jullie? Hebben jullie geen schrik van Taah?

Twijgje: Nee! Als we groot moesten zijn, vochten we alleen tegen haar. Maar we zijn te klein.

Gittom: Willen jullie ons niet proberen te helpen? Jullie zijn groot en slim.... Denk ik?

Pandora: Slim, zei je? *(Geflatteerd, tegen haar zus)* Die jongen bevalt me wel.

Petronella: Pandora, kuikentje! We zijn al meer dan een jaar onze grot niet uit gegaan. Zouden we dat wel doen?

Pandora: Juist daarom. We kunnen best wat beweging gebruiken. Ten andere die kinderen hebben nog geen antwoord gegeven op onze vraag wie nu de lekkerste pudding maakt.

Petronella: Juist, ja! Dat moeten we hen zeker vragen. Alhoewel de vraag eigenlijk overbodig is. Je weet toch....

Pandora: *(Bekijkt haar boos)* Petronella!!!!

(Langzaam gaat het licht uit en ondertussen verdwijnen de zussen, Gittom en Twijgje en even later bevinden we ons in het kamp van de monsters. De kinderen en Stippel zitten in een hoek op de grond. De monsters zijn

ondertussen een podium aan het bouwen. Een deel van de monsters roffelt een krijgslied op trommels)

Lies: Ik zie geen hand voor mijn ogen.

Wannes St-st-stippel, ben jij oké?

Sam: Stippel!....Stippel!

Stippel: Oh ja! Joehoe, ik ben hier!

Wannes: W-wat scheelt er met jou? W-wat heeft T-t-taah met jou gedaan?

Stippel: Ik weet het niet zo zeker. Het ene moment was ik nog oké en het volgende moment was ik in haar macht.

Wannes: W-w-we moeten hier zien uit te raken voo-voovoor dit opnieuw gebeurt.

Lies: *(zuchtend)* Het ziet er hopeloos uit.

Sam: Ik denk dat Taah even ongerust werd toen je zei dat je het geheim kende. We moeten proberen het te ontcijferen. Dat is onze enige kans

Lies: *(Spelt traag)* FLE ZEJ NI FOO LEG FLE ZEJ NI FOO LEG Ik snap er niets van. *(ieder voor zich herhaalt nu de spreuk voortdurend en probeert die te ontcijferen. Voor de grot, lopen enkele monsters wacht.)*

(Boven hun hoofden verschijnen nu Gittom, Twijgje en het lange lijf van Petronella en Pandora Piering).

Twijgje: Daar, daar beneden zitten ze

Gittom: Stil!

Petronella: *(Stopt, terwijl haar zus achter haar, verder gaat waardoor ze Pandora een duw geeft)* Auw! Kijk toch uit!

Pandora: Zeg dan iets als je stopt!

Petronella: Je hebt toch ook ogen in je kop. Je ziet toch dat ik stop!

Pandora: Er is helemaal geen reden om te stoppen. Ik vraag mij trouwens af

Anderen: SSSssttt.

Twijgje: We zullen hier proberen naar beneden te klimmen!

(Twijgje en Gittom gaan vlot naar beneden en dan is het de beurt aan Petronella en pandora)

Pandora: Ga jij maar eerst!

Petronella: En waarom moet ik eerst? Durf jij niet? Ben je bang misschien?

Pandora: Ik ben helemaal niet bang. *(geeft het schoorvoetend toe)* Ik heb alleen last van... hoogtevrees.

Petronella: Eerlijk gezegd. Ik voel me ook niet zo goed zo boven de grond. Ik zit er liever onder! *(beiden trekken zich terug tegen de wand)*

Gittom: Kom nu toch, voor ze ons ontdekken.

Petronella: *(Zuchtend)* Er zal niets anders opzitten, vrees ik. *(Met veel moeite en gevaarlijk uitzierende manoeuvres sukkelde ze naar beneden. Pandora volgt met nog meer moeite en valt uiteindelijk met een luide gil op de grond)*

(De gevangenen schrikken op en zijn blij de zusjes Piering, Gittom en Twijgje te zien. Maar het lawaai van Pandora heeft ook de monsters geallarmeerd, die komen aangestormd en hen omsingelen.)

Taah: *(Van boven hun hoofden)* Wel, wel, wel! Onverwacht bezoek! *(Taah bekijkt de indringers en ontdekt tot haar verrassing Gittom)* Als dat jouw domme zoon niet is Glov? Wat een aangename verrassing! *(dan scherp tot Glov)* daar spreek ik jou nog over!

Twijgje: Laat hem gerust ! Hij is mijn vriend!

Taah: Kijk eens hier! Die opstandige tak, die het altijd tegen mij wil opnemen! *(Grijnzend)* Wat zal jij lekker branden, straks op het kampvuur. *(Een siddering van angst gaat door iedereen heen.)*

Pandora: Het is jouw schuld dat ik gevallen ben!

Petronella: Ja natuurlijk, ik zal het weer gedaan hebben!

Pandora: Als jij niet zo hard getrokken had was ik niet gevallen.

Petronella: Ja, en dan zat jij daar volgend jaar nog altijd!

Taah: *(Richt zich nu naar de ruziemakende zusjes Piering)* En als dat Petronella en Pandora niet zijn! Lang geleden dat ik jullie nog gezien heb. *(Lacht krijsend)* *(Dan plots boos)* Breng hem naar het schavot! *(wijst op Wannas)*

(De gevangenen worden door de monsters naar het podium gebracht en van hun blinddoek ontdaan. De monsters gaan rond het podium staan.)

Glov: *(Blaast op z'n hoorn en alle monsters gaan zitten)*

- Taah: *(De vier staan haveloos en moe op het podium. Taah geniet mateloos van dit moment. Ze heeft Wannes als eerste slachtoffer uitgekozen omdat ze denkt dat hij het gemakkelijkst te kleineren is.)*
 Jij dacht me te slim af te zijn hé! Zie je daar nu staan. Komaan, geef toe dat je verslagen bent. Jij bent een sto-sto-stotterkip, een sto-sto-stommeling. Jij kan zelfs je eigen naam niet zeggen: Wa-wa-wannes...*(Kwetterend maant ze de monsters aan hem uit te lachen)*
- Wannes: *(Voelt een krop in zijn keel. Hij kijkt naar Lies, Sam en Stippel die hem bemoedigend aankijken. Ook al zeggen ze niets, hij voelt zich toch wat beter door hun aanwezigheid.)*
- Taah: *(Voelt dat Wannes weerstand biedt)* Kijk me aan! Jij kan niet eens voor jezelf opkomen!

(Drukdoend en geluidloos kwetterend loopt Taah boven de hoofden van de vier rond. Enkel Wannes is nog verlicht. We horen hoe hij in zichzelf de strijd tegen Taah's wil aan het voeren is.)
- Wannes: "We moeten het geheim doorgronden" zei Sam "Dat is onze enige kans". FLE ZEJ NI FOO LEG FLE ZEJ NI FOO LEG FLE ZEJ NI FOO LEG....
- Taah: *(Taah's gillende stem komt er even door)* Luister naar mij! Je hebt geen andere keuze dan te doen wat ik zeg!
- Wannes: *(Voelt zijn wil verzwakken en voelt zich wegglijden in een soort trance. Hij schudt met zijn hoofd.)* "Waarom staat er op het kistje: DEZE ZIJDE BOVENAAN.? Wat zou er gebeuren als ik eens niet deed wat er gevraagd wordt? Wat als Taah alles omgekeerd voor heeft? Taah....Taah... als ik het omdraai...HAAT! HAAT!" *(ontzet realiseert hij zich de ware betekenis van Taah's naam. En dan plots weet hij het!)*
 "De boodschap! Die is ook omgekeerd!"

(Het licht begint langzaam algemeen op te lichten en wordt steeds sterker als Wannes nu de boodschap luidop en voor iedereen begint op te zeggen)

 G-geloof in jezelf! Dat is het! FLE ZEJ NI FOO LEG is GELOOF IN JEZELF ... omgekeerd! *(Nu roept Wannes heel luid)* GELOOF IN JEZELF!
- Taah: *(Raakt in paniek)* Jij weet helemaal niets. Jij bent achterlijk!
- Wannes: *(Wordt steeds zelfzekerder)* Jij bent verkeerd T-Taah. I-ik ben helemaal niet a-achterlijk. I-ik st-sto-stotter gewoon. *(Lies, Sam en Stippel kijken hem met stijgende bewondering aan)*
- Glov: *(Staat recht en begint luidkeels te lachen. Dit is de eerste keer voor zover hij weet dat iemand het tegen Hare Akeligheid durft op te nemen)*

- Taah: *(Draait zich woest om naar Glov en schreeuwt totaal uit het lood geslagen)*
Hou op!
- Glov: *(Slikt even, maar recht zich dan volledig en kijkt Taah zelfzeker aan)* Het is voorbij! *(Zegt hij traag)* Ik wist de hele tijd al wat er fout zat, maar ik durfde niets veranderen. *(Dan lacht hij nogmaals luid en roept luidkeels)* GELOOF IN JEZELF!
- Taah: *(Voelt de stijgende twijfel bij de monsters en begint te paniekeren. Ze probeert nog te redden wat er te redden valt. Een aantal monsters staat recht en schaart zich achter Glov, mee scanderend “GELOOF IN JEZELF!”). Voordat anderen kunnen volgen probeert Taah hen wanhopig aan haar kant te houden.)* Hoe durven jullie aan mij twijfelen? Jullie zijn allemaal waardeloos. Ieder van jullie kent zijn gebreken en mankementen. Ik heb jullie gemaakt tot wat jullie zijn.
- Lies: Luister niet naar haar. Gelooft in jezelf! *(scandeert Lies en dan sluiten Sam, Stippel en de andere gevangenen zich bij haar aan)* GELOOF IN JEZELF! *(Steeds meer monsters beginnen mee te scanderen: “GELOOF IN JEZELF!”), steeds opnieuw en opnieuw, en er kwamen steeds meer stemmen bij.)*
- Taah: *(Beeft bij elke slogan en schreeuwt wanhopig)* STOP!, STOP!, STOP! Ik beveel het! *(Maar de slogans overstemmen haar. Ze probeert het geroep te negeren, de stemmen niet te horen, maar de woorden walsen over haar heen tot ze helemaal stil wordt. Uiteindelijk vlucht ze schreeuwend weg! Als ze verdwijnt komt er een ijzige wind over hen heen en iedereen wordt plots stil.)*
- Glov: *(Even is er een stilte, maar dan schreeuwt hij)* Het is voorbij!!! Taah's rijk is uit!!! *(Een enorm gejuich stijgt op tussen de monsters die elkaar in de armen vallen. Ze maken nu ook de touwen van de kinderen en Stippel los.)* Taah's rijk is uit! Dankzij jullie... *(hij gaat tot bij Wannes)* en vooral dankzij jou! *(Hij geeft Wannes een warme knuffel en geeft hem dan “the five”. Hij doet dat ook bij Lies, Sam en Stippel.)*

Monsterlied (mondmuziek G)

(gezongen door één en/of meerdere monsters)

(C F G – C)

Geloof in jezelf.
Laat ze maar praten.
Als ik geloof in mezelf,
ben ik meer waard.

Geloof in jezelf.
Laat ze maar denken.
Als ik geloof in mezelf,
kan ik meer aan.

2X (?)

Geloof in jezelf. ...X

- Wannes: *(Na afloop van het lied verzamelen de vier en gaan tot bij Glov)* W-wij zouden nu graag naar huis gaan.
- Lies: Iedereen thuis en op school zal wel doodongerust zijn nu!
- Glov: Weet dat jullie, en iedereen met goede bedoelingen hier, vanaf nu altijd in het woud welkom zijn!
- Sam: En de bomen dan? Gaan die ons met rust laten?
- Glov: De bomen luisterden ook tegen hun zin naar Taah. Maar dat is nu allemaal voorbij. Wij geloven nu in onszelf!
- Kinderen: *(Willen vertrekken)* Daaag!;...)
- Petronella: Harumph! Voor jullie vertrekken hadden mijn zus en ik nog graag geweten welke pudding jullie nu eigenlijk het lekkerste vinden?
- Pandora: Die heerlijke, smeuijge paarse pudding van mij of die groene van haar?
(De kinderen bekijken elkaar vragend en dan zegt Lies) Eerlijk gezegd! Ik vindt ze allebei even heerlijk! *(Sam, Wannes en Stoppel vallen in en beamen het oordeel)*
- Wannes: N-nu z-zijn we e-echt weg hoor! D-d-daaag! *(Druk wuivend vertrekken ze)*
- Petronella: *(Als de kinderen en Stoppel weg zijn)* Ik denk toch dat als ze wat meer hadden kunnen proeven, ze mijn groene stalachtietenpudding het lekkerste zouden gevonden hebben.
- Pandora: Mijn paarse pudding zal je bedoelen!
(Druk discuterend gaat iedereen af)

SCENEWISSEI

(We zijn nu terug op de speelplaats voor het woeste woud. De kinderen troepen ongeduldig samen)

- Kaat: *(Snikkend)* Ze komen nooit meer terug.
- Jonas: We moeten ze zelf gaan zoeken. Kom *(gaat richting woud)*
- Tine: Je durft echt hé?
- Jonas: Ja, Sam is mijn vriend!

Els: Het heeft geen zin Jonas. De politie heeft de hele nacht met honden en zaklantaarns gezocht. Tevergeefs.

Karen: Deze morgen zijn ze terug het woud ingegaan.

Kaat: Hadden we maar nooit die stomme grap met Wannes willen uithalen. Dan was dit allemaal niet gebeurd.

Kaat: *(Ziet plots als eerste opgelucht de vier het bos uit komen.)* Het is gelukt! 't Is Sam! *(Iedereen stormt op Sam af. Lies, Wannes en Stippel komen even alleen te staan. Alleen Karen komt bij Lies, Wannes en Stippel)*

Tine: We wisten wel dat je het kon! *(Slaat Sam op z'n schouder)*

Els: Da-da-daar hebben we Wa-wa-wannes *(Wil hem uitlachen)*

Wannes: S-stop daarmee D Els!

Els: *(Even verrast door het verzet van Wannes)* Waarom zou ik naar jou luisteren? Jij stottert!

Sam: Hou daarmee op Els *(De groep weet niet waar ze het heeft omdat Sam partij kiest voor Wannes)*

Els: *(Probeert nog even)* En, heb je V-v-vriendschapsstad gevonden?

Sam: *(Verlegen)* Eigenlijk was het allemaal mijn schuld. Vriendschapsstad is iets dat ik verzonnen heb.

Wannes: N-nee, wacht! Ik he-heb het wel gevonden. Hier! *(Wijst naar zichzelf)* Ik heb geleerd, dat Vr-vrie-vriendschapsstad bij me-mezelf begint. I-ik-ik moet gewoon mezelf zijn, in pl-plaats van me altijd zorgen te maken o-over hoe anderen naar mij k-kijken.

Sam: *(Sam, Wannes en Lies geven tot grote verbijstering van de groep elkaar "the five")* Gaan we basketten Wannes?

Kaat: Maar Sam, je laat Wannes toch nooit meespelen....?

Sam: Dingen kunnen veranderen. *(zegt Sam, terwijl hij de bal neemt en hem naar Wannes gooit)*

(De anderen staren Sam, Wannes en Lies aan terwijl ze samen spelen. Stilaan echter sluiten ze zich één voor één bij het spel aan. Tine gooit nu de bal hoog de lucht in. Wannes loopt zo hard hij kan, met zijn hoofd in de lucht de bal volgend. En als hij hem mooi achterwaarts uit de lucht plukt, struikelt hij over Stippel.)

Stippel: *(Kruipt overeind, slaat het stof van haar pas gestreken baskettenue en kreunt vol bewondering...)* Mooi gepakt, die bal!

Wannes: I-ik wist d-dat ik het kon!

Lies: Wannes, jij bent fantastisch *(En ze geeft hem een klapzoen)*

(Sam en Stippel komen nu ook tot bij Wannes en gaan in een groepje staan, klaar om te zingen)

Slotlied

(Wannes, Sam, Stippel en Lies)

Wie had dit nu ooit gedacht.
We hebben samen deze strijd volbracht.
Ja, daar zijn (we) vrienden voor.
Stoere woorden, brute kracht,
is wat men van een man verwacht.
Wel, dat kan ook anders hoor.

(Ondertussen komen de monsters, de bomen en de zusjes Piering op)

(Wannes)

Noem mij maar
een stotteraar, een mislukkeling
Dat kan me niet schelen.

(kinderen samen)

Geloof in jezelf. 4X *(mondm G)*

(monster)

Wie had dit nu ooit gedacht.
Niet meer buigen voor haar macht.
Mens, dat geeft een goed gevoel.
Kromme lijven, slome kracht,
dom en lelijk als de nacht.
Ons kleineren was haar doel.

(Glov)

Noem mij maar
een stom monster, een mislukkeling.
Dat kan me niet schelen.

(monsters samen)

Geloof in jezelf. 4X *(mondm G)*

(allemaal samen)

Geloof in jezelf. ...X *(mondm G)*

EINDE